

La Tortuga de la Font de l'Arç

Fa molts anys quan jo era petita, els meus pares van comprar una casa a Sant Quirze Safaja. Feia pocs dies que ens havíem instal·lat i una tarda després de l'escola, vàrem aprofitar per explorar l'entorn i sortir a passejar; el camí ens va dur a un lloc fosc, amb arbres que tocaven el cel i un sotabosc abundant. Entremig vam descobrir un petit llac que s'alimentava de l'aigua d'una font.

La curiositat hem va dur a comprovar quina profunditat tindria aquell petit llac, així que vaig agafar un pal ben llarg i el vaig anar endinsant a l'aigua però semblava que no tenia fons i mentre el pal s'enfonsava sense fi, jo, hi vaig anar al darrera

- Xooooofffff!!!!

L'aigua estava gelada i els pares hem van ajudar a sortir i hem van tapar de seguida. L'aigua va deixar de ser transparent i de cop i volta vam sentir un cant suau, com si algú cridés, cada cop es sentia més a prop i, de sobte, amb un salt enèrgic va sortir de l'aigua una gran tortuga de colors vius i urpes afilades, amb uns ulls negres que ens miraven embadalits.

- Qui ha destorbat el meu descans? – Va dir la tortuga amb veu cansada.
- Uauuu pares, una tortuga que parla! – Vaig dir jo bocabadada.
- Com et dius? – va preguntar la tortuga.
- Jo sóc la Martina, la meva germana Arlet i els meus pares – Vaig respondre.
- I tu? Com et dius? – Vaig demanar.
- Em dic Arç, com la font! – Va respondre la tortuga.

La Tortuga ens va explicar que quan era petita algú la va deixar allà i va créixer sola en aquell petit espai; aquell era el seu món i el fet que jo hagués caigut a l'aigua va fer que es despertés del seu llarg descans.

- No sé quan temps fa que dormo i pensava quedar-me així per sempre. Aquí estic sola i mai ningú em ve a veure –Va explicar la tortuga.
- No et preocupis Arç, jo t'ajudaré i no et sentiràs mai més sola –Vaig respondre.

La història d'aquella tortuga em va entristir moltíssim, així que l'endemà vàrem tornar a la font i vam deixar al petit llac una família de peixos de colors per a que fessin companyia a l'Arç.

- Moltes gràcies per la companyia, ara no em sentiré tant sola – Va dir la tortuga.

A la vegada, vaig pensar que no era suficient, ara l'Arç ja tenia companyia però aquell lloc encara estava fosc i poc cuidat.

Així doncs, aprofitant que els meus pares coneixien a unes persones molt bones, amants de la natura i amb una gran experiència de la vida, d'aquelles persones que pots aprendre moltíssim, d'aquelles persones que gràcies a la gran habilitat per fer coses amb les mans et podrien ensenyar l'ofici amb facilitat; vaig proposar de fer un canvi en aquell lloc encantador.

Uns mesos més tard, quan vam anar a visitar la tortuga, quina sorpresa! – vaig cridar d'alegria. Aquell lloc ja no tornaria a ser el mateix. Els homes de bon cor havien treballat de valent posant un ordre natural convertint el lloc en màgic, on els rajos de sol podien arribar al petit llac i on la bellesa regnava per tots els racons.

La tortuga en veure'ns arribar, i d'un salt, va sortir del seu petit món aquàtic per poder compartir l'alegria amb nosaltres.

- Estic molt i molt contenta, per fi puc veure el sol i les herbes no em privem de veure més enllà del petit llac. – Va dir eufòrica l'Arç.
- Uns homes molt eixerits i molt savis, han treballat molt dur i han tornat la llum i les vistes al meu petit llac. A més, ho han deixat tant ben preparat perquè mai més em senti sola ja que podrà venir tothom que vulgui a passar una estona agradable en aquest entorn. – Va continuar manifestant.
- Us he de donar les gràcies. Si no haguessis caigut al meu petit llac, tot això no hagués estat possible i continuaria dormint eternament. – Va explicar l'Arç.

Així va ser com la Font de l'Arç es va convertir en un lloc de calma i on es respira tranquil·litat; lloc de repòs i on la pau es troba, tot i que no es busqui.

En agraïment,
moltíssimes gràcies a tots/-es